

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

“Ο κ. Πάβλ Λυξέιγ έθειωρείτο στο Παρίσι ώς ένας συμβολαιογράφος εξαιρετικής τιμιότητας, πολύ πλούσιος, που έδειχνε το μεγαλύτερο ένδιαφέρον για τα συμφέροντα της οικογενειακής πελατείας του. Μια αυτιά που άγνοούσαν όλον ήταν το μεγάλο του πάθος για το πόκερ.

“Η μεγαλύτερή του χαρά ήταν να κρατήσει τα πέντε χαρτιά του παιγνιδιού στα χέρια του και να «ρελιανσάρη» μεγάλα ποσά, όταν είχε «φουιλ» του άσσου ή «καρρέ» της ντάμιας. “Ήταν καλός παικτής, πλήρως χωρίς να κατασφραγίζη, και έλπικε πάντοτε ότι η τύχη κάποια μέρα θα πήγαινε με το μέρος του. Μια η τύχη ήταν μια θεά, που δεν τον είνουσε καθόλου, και, μέσα σε λίγο καιρό, ο Πάβλ Λυξέιγ άντελλήθη μ’ άντελλισία ότι το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του είχε χαθή στο παιγνίδι.

Τί να έκανε για να το άνακτήση; Μια παιζή άκόμια; Θα ήταν το ίδιο σαν να θυθίζταν άκόμια περισσότερο στην άουσα.

Κι’ έπειτα, με τον καιρό, θα μαιθαινότουσαν στον κύκλο των πελατών του ή μεγάλες χρηματικές του άπώλειες στα χαρτιά κ’ η έμπιστοσύνη που είχαν στην τιμιότητά του, θα αλλυόταν σαν κιαπός!

— “Ω! ψιθύρισε ένα πρωί. “Αν πείθαινε ο Κολομπέλ! “Ο Κολομπέλ ήταν ένας παλιός του φίλος, ο οποίος έπειδή δεν είχε κανένα συγγενή, τον είχε κάνει κληρονόμο του. “Αν γινόταν κάτοχος της μεγάλης του περιουσίας, θα μπορούσε να δοκιμάση πάλι την τύχη του και να ξανακερδίση τα χαμένα ποσά...

Κι’ έφανα η ιδέα ενός έγκληματος μπήκε στο μυαλό του. Στην αρχή την άπέκρουσε με όλες του τις δυνάμεις. “Όχι! “Όχι!... Δεν μπορούσε να κάνει αυτιά τη φροχτη πράξι, της άποιας η τύχη θα τον καταδίωκαν σ’ όλη του τη ζωή... “Αποφάσισε τότε ν’ άπομακρυνθή από το Παρίσι, να πάη να δοκιμάση την τύχη του κάτω από άλλους ουρανούς και πήρε τον σιδηρόδρομο για το Μονακό με την έλπίδα ότι ο μπακαρός κ’ η ρουλέττα θα τον είνουσαν.

“Αλλοίμονο! Τρείς μέρες μετά την άφιξή του στο Μόντε-Κάρλο, ήταν κυριαλεκτικώς καταστραμμένος. Είχε χάσει όχι μόνο την περιουσία του, αλλά και τα χρήματα των πελατών του.

Τί να έκανε; Τί θα γινόταν; Μόλις ο πρώτος πελάτης του θα πήγαινε ν’ άποσύρη χρήματα, θα υποχρεωνόταν να όμολογήση πως έχασε στα χαρτιά τις περιουσίες που του έμπιστεύτηκαν.

Θα τον συλλάμβαναν, θα τον δικάζαν, θα τον φυλάκιζαν... και η ιδέα του έγκληματος ξαναπαρουσιάστηκε στο μυαλό του με έλκυστική, πιο έπιμονη, πιο έπιτακτική.

“Ο Κολομπέλ ειν’ άρρωστος, πολύ άρρωστος, συλλογίζονταν. Δεν έχει περισσότερο από δυο-τρών μηνών ζωή, το πολύ! Βασανίζεται από άνωπόρους πόνους... “Επικαλείται τον θάνατο με δυνατές κραυγές! Θα έκανε μια πράξι φιλανθρωπίας όποιος θα τον άπήλλασσε από το βάρος της ζωής... “Αν κληρονόμησω την περιουσία του, θα ξανακερδίσω όλα τα χαμένα... Θα κάνω άγαθής πράξεις γύρω μου... Στα χέρια μου, η περιουσία του δεν θα έμινε άνεκμετάλλεση, όπως τώρα... Σε δυο-τρείς μήνες, ο θάνατος του Κολομπέλ δεν θα μου χρησίμεινε τίποτε, ενώ τώρα θα ήταν ή σωτηρία...

“Η σωτηρία! “Ο συμβολαιογράφος δεν έβλεπε πια παρά μόνο. “Η έγκληματική πράξι του σχεδίαζε να κάνει, που φαινόταν όλοένα και λιγώτερο φροχτή και, κατά την έπιστροφή

του από το Μονακό στο Παρίσι, άποφάσισε να πραγματοποιήση το καταχθόνιο σχέδιό του.

Πάντως, δεν εινε εύκολο να ξεκάνη κανείς έναν άνθρωπο... “Υπάρχει ή δικαιοσύνη που μπορεί ν’ άνησυχήση για τον ξαφνικό θάνατο ενός άσθενούς... “Ο γιατρός που τον περιποιείται μπορεί να συλλάβη ύποψίες.

Γεμάτος άγωνία, ο κ. Λυξέιγ έπαναλάμβανε: “Ο γιατρός! “Ο γιατρός!...

“Ωστόσο, αφού σκέφτηκε λίγη ώρα, το πρόσωπό του φωτίστηκε. Το μυαλό του είχε πάει στην γοητευτική δεσποινίδα “Ιωάννα “Αλμίν, την κόρη του γιατρού, που περιποιόταν τον κ. Κολομπέλ, με την όποια ήταν έρωτευμένος πριν από δυο χρόνια... “Η “Ιωάννα ήταν όχι μόνο πολύ όμορφα, μια είχε και μεγάλη προύκα...

“Από καιρό, ο συμβολαιογράφος είχε ρίξει τα βλέμματά του επάνω της. Μια η νέα κόρη έκανε πως δεν καταλάβαινε κι’ έτσι ο παικτής δεν τόλμησε να ζητήση το χέρι της από τον πατέρα της.

— Τα πράγματα θ’ αλλιάξουν τώρα, ψιθύρισε, αφού έκανε αυτές τις σκέψεις. Θα κάνω το έγκλημά μου έτσι που να πέση όλη η ευθύνη του στον πατέρα της... Μ’ αυτό τον τρόπο θα τον έχω στο χέρι μου... και δεν θα μου άρνηθή τίποτε, ούτε αυτιά την κόρη του άκόμια...

“Ο συμβολαιογράφος Λυξέιγ έδειχνε ύποκριτικά την μεγαλύτερη στοργή για αυτόν που έπρόκειτο να κληρονομήση και να... όλοφονήση. Πήγαινε και τον έπισκεφτόταν καθημερινώς και τον περιέβαλλε με τις φροντίδες του, έπιβλεπόντας στην λεπτομερή εκτέλεση των οδηγίων και των συνταγών του γιατρού.

— Μονάχα έσύ ξέρεις να με περιποιήσαι, του έλεγε ο άρρωστος μ’ ευγνωμοσύνη.

Ζώντας έτσι κοντά στον κ. Κολομπέλ, ο συμβολαιογράφος είχε προσέξει ότι, για να έλαφρώση τους πόνους του, ο γιατρός “Αλμίν του έδινε ένα φάρμακο μέσα στο όποιο ύπηρχε μια πολύ μικρή δόσις ενός δραστηκώτατου δηλητηρίου.

Να λοιπόν το σχέδιο που ο έγκληματίας είχε συλλάβει θα πρόσθετε ένα μηδενικό στον αριθμό που ώρισε το ποσό του δηλητηρίου. “Ετσι η δόσις θα δεκαπλασιαζόταν και ο θάνατος μοιραίως θα έπιρχeto.

“Ο δόκτωρ “Αλμίν, όπως οι περισσότεροι γιατροί, είχε γραμμω πολύ δυσανάγνωστο και πολύ εύκολα ο συμβολαιογράφος μπόρεσε να προσθήση στη συνταγή του ένα μηδενικό που φαινόταν σαν γραμμένο από το χέρι του δόκτορος.

“Ο καμαριέρης του κ. Κολομπέλ έπήγε κατόπιν την παραποιημένη συνταγή του γιατρού στο φαρμακείο. “Ο φαρμακοποιός ώσπείσο ξαφνιάστηκε από την μεγάλη δόσι του δηλητηρίου.

— “Ετσι εινε, βεβαίως ο ύπηρέτης, που είχε δη το γιατρό να γράψη την συνταγή του, μια που άγνοούσε την προσθήκη του μηδενικού από τον συμβολαιογράφο.

Και η καταστροφή έγινε... “Ο άρρωστος ξεψύχησε, λίγες ώρες κατόπιν, αφού πήρε το φάρμακο.

Ξεπρελλαιμένος, μη μαντεύοντας τί είχε συμβή, ο γιατρός άντελλήθη πως ο κ. Κολομπέλ είχε δηλητηριαστή κ’ η ύποψίες του έπεσαν στην ύπηρέτη, ο όποιος του κιάκου διαμαρτυρόταν για την άθωότητά του.

Δυστυχώς για αυτόν είχε δικαιοσύνη άλλοτε σε δίμηνο φυλάκιση μετ’ άναισθησίας, γιατί κάποτε, σε ώρα μέθης, είχε έπιτεθή έναντίον ενός χωροφύλακος και τον είχε τραυματίσει... “Η δικαιοσύνη σκέφτηκε τότε ο-

τι είχε δηλητηριάσει τον κύριο του για να επωφεληθή της συγχύσεως που θα προκαλούσε ο θάνατός του στο σπίτι του και να κλέψη ό,τι μπορούσε...

Του κάκου ο φτωχός υπηρέτης, μετά την πρώτη καταδίκη του, είχε περάσει μια ζωή υποδειγματική κ' είχε παντρευτή μια νεαρή καμαριέρα που την έκανε ευτυχισμένη με την εργατικότητα του. Η καταδίκη του αυτή βάραινε πάνω του σαν μια πελώρια πέτρα που δεν μπορούσε να την σηκώσει...

Όταν η βαριές πόρτες της φυλακής ξανάκλεισαν πίσω από τον άτυχον αυτό νέο, ο πραγματικός δηλητηριαστής πήγε και βρήκε τον δόκτορα Άλμην.

— Έγινε δικαστική πλάνη. Μια μεγάλη δικαστική πλάνη, του είπε. Ο καμαριέρης δεν είναι ένοχος... Έσείς κάνατε ένα τρομερό λάθος...

— Πώς; Τί λάθος; Έκανε ο κ. Άλμην χλωμιάζοντας.

— Νά, κυττάχτε και μόνος σας.

Και έδειξε στο γιατρό την συνταγή που την είχε φυλάξει επίτηδες.

Ο πατέρας της Ιωάννας άρχισε να τρέμη. Ο αριθμός που προσδιόριζε την ποσότητα του δηλητηρίου ήταν γραμμένος από το χέρι του.

Κρατήθηκε από το γραφείο του για να μην πέση κάτω... Πώς μπορούσε να είχε κάνει ένα τόσο τρομερό λάθος;

— Εγώ! Εγώ μπόρεσα να το κάνω αυτό! τραύλισε.

Και κύτταξε μια φορά ακόμα την μοιραία συνταγή, που η λέξεις της του φαινότουσαν σαν γραμμένες με αίμα...

— Τόσο το χειρότερο! ψιθύρισε τέλος. Έκανα ένα λάθος. Έχω καθήκον να μιλήσω... Δεν μπορώ ν' αφήσω τον υπηρέτη στην φυλακή, με το βάρος ενός εγκλήματος που δεν έκανε...

Τότε ο συμβολαιογράφος του είπε:

— Ο καμαριέρης είν' ένα άσημαντο πρόσωπο... Έξ άλλου, ο Κολομπέλ όπωσδήποτε θα πέθαινε γρήγορα... Το ξέρετε αυτό καλύτερα από μένα... Τίποτε δεν μπορούσε να τον σώση...

— Μά ο δυστυχισμένος ο υπηρέτης βρίσκεται στη φυλακή...

— Θα βγῆ. Δεν υπάρχει καμιά θετική απόδειξις έναντίον του. Του δίνετε κι' ένα χρηματικό ποσό όταν αποφυλακιστή κι' έτσι θα μείνη εύχαριστημένος.

— Ναι, μά η συνείδησίς μου;

— Η συνείδησίς σας; Μήπως θέλατε που κάνατε το έγκλημα αυτό; "Όχι, δεν είν' έτσι; Έκανατε απλούστατα μια άφηρημάδα. Βάλατε ένα μηδενικό παραπάνω κι' επισπεύσατε κατά λίγες ημέρες τον θάνατο του δυστυχισμένου μου φίλου... Το τέλος του ήταν μια απολύτρωσις γι' αυτόν...

Μά βλέποντας ότι ο δόκτωρ κουνούσε το κεφάλι του, χωρίς να ἔχη πεισθή, κατέφυγε στο τελευταίο του σατανικό επιχείρημα.

— Οφείλετε να σωπάσετε, όχι μόνο για τον εαυτό σας... για την έπιστημονική σας φήμη... για την τιμή σας... μά ακόμα και για την δεσποινίδα Ιωάννα!

— Την κόρη μου!...

— Ναι, γι' αυτή!... Όλες η πόρτες θα της κλειστούν... Όλοι θα την λένε στο ἔξῃς: «Η κόρη του δηλητηριαστού γιατρού!» Η ζωή της θα είναι φριχτή... Άκουστε, για να σας δείξω ότι ἔγώ ξεχνάω την πράξι σας, σας προτείνω κάτι...

— Τί;

— Νά μου δώσετε σύζυγο την Ιωάννα... Μονάχα ἔγώ ξέρω το μυστικό σας... κι' ἀσφαλῶς ὁ γαμπρός σας δεν θα τὸ ἀποκαλύψη...

Ο γιατρός Άλμην ἔνοιωσε την καρδιά του να χτυπά πολύ δυνατά.

Καταλάβαινε ότι ο συμβολαιογράφος τον κρατούσε, ὅτι

είς ἀντάλλαγμα της σιωπῆς του ἤθελε να γίνῃ σύζυγος της λατρεμένης κόρης του.

— Ω! τί σκληρή πάλη γινόταν μέσα του!

— Καλά! ἀπάντησε τέλος. Δώστε μου εικοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμία για να σκεφθῶ, για να μιλήσω στην Ιωάννα.

«Τὸν κρατάω!» σκέφτηκε ὁ δηλητηριαστής με χαρά, και ἔφυγε.

Σάν ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπος που κάνει την ἑξομολόγησί του, ὁ δόκτωρ Άλμην ἀποκάλυψε τὰ πάντα στην κόρη του. Ἐκείνη τὸν ἄκουσε σιωπηλή.

— Φτωχὲ πατέρα! ψιθύρισε ὅταν ἐκείνος ἔπαψε να μιλά. Φτωχὲ πατέρα, ἔχεις να κάνῃς μ' ἕνα ληστή!

— Τί ἀποφασίζεις, κόρη μου;

— Τίποτε ἀκόμα... Γράψε στὸν συμβολαιογράφο νάρθη αὔρια τὸ βράδυ στὶς ἑννέα μετὰ τὸ φαγητό... και ὁ Θεὸς ἄς μᾶς προστατεύῃ...

— Τί λογαριάζεις να κάνῃς;

— Νά προσπαθήσω να σὲ σώσω... να σώσω και τοὺς δυὸ μας!... Τὸ σχέδιό μου δεν ἔχει ὀριμᾶσει ἀκόμα... Σοὺ ζητάω μόνο να κρατήσης στὸ γραφεῖο σου αὐτὸν τὸ φριχτὸ ἄνθρωπο... Προπάντων, μὴ με φωνάζεις. Ἐγὼ θὰ πάω να τοῦ ἀνοιξῶ... κι' ἔπειτα θὰ καταφύγω στην κάμαρή μου... Θάρθῶ να σας συναντήσω ὅταν θὰ κρίνω τὴ στιγμή εὐνοϊκή... Ὑπολόγιζε στὴ στοργή μου, στην ἀφοσίωσί μου και προπάντων μὴ με ρωτᾶς...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ, ὁ δηλητηριαστής συμβολαιογράφος ἔφτασε τὴν ὀρισμένη ὥρα στὸ σπίτι τοῦ δόκτορος Άλμην. Ἐγινε δεκτὸς στην εἴσοδο ἀπὸ τὴν Ιωάννα, ἡ ὁποία τὸν δέχτηκε με τὸ πιὸ χαριτωμένο της χαμόγελο.

— Νά σας βοηθήσω να βγάλετε τὸ ἐπανωφόρι σας, τοῦ είπε.

Ο συμβολαιογράφος ἔκανε μιὰ κίνησι χαράς.

«Ἡ δουλειὰ εἶνε τελειωμένη», σκέφτηκε.

Και πῆγε να συναντήσῃ τὸν δόκτορα Άλμην στὸ γραφεῖο του.

Μόλις ἔμεινε μόνη της, ἡ Ιωάννα ἔρευνῆσε με ταραχὴ τίς τσέπες τοῦ ἐπανωφορίου.

Σὲ κάποια στιγμή ἀνασκήρτησε ἀπὸ χαρά: τὰ κλειδιά τοῦ ἀθλοῦ βρισκόντουσαν ἐκεῖ.

— Φτάνει ἡ ὑποθέσις μου να πραγματοποιηθοῦν! ψιθύρισε τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι.

Ἡ Ιωάννα εἶχε σκεφτῆ ὅτι ἀσφαλῶς ὁ συμβολαιογράφος δεν θὰ κρατοῦσε τὴν συνταγὴ ἔπάνω του, γιατί θὰ φοβόταν μήπως σὲ καμμιὰ στιγμή ὀργῆς, ὁ γιατρός τοῦ τὴν ἀποσπάσῃ...

Αὐτὸ που σκόπευε να κάνῃ ἦταν να μπῆ στὸ σπίτι τοῦ ἑνόχου και να ἔρευνῆσῃ ὅλα τὰ συρτάρια του, για να βρῆ τὸ πειστήριο, γιατί ἡ στοργὴ της τὴν εἶχε κάνει να μιντέψη ὅλη τὴν ἀλήθεια: εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ συμβολαιογράφος εἶχε προσθέσει τὸ μηδενικὸ στην συνταγὴ.

Ἄν τὸν στεροῦσε ἀπ' αὐτὸ τὸ χαρτί, δεν θὰ μπορούσε να ἔξακολουθήσῃ τὸν φριχτὸ του ἔκθιασμό...

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ δολοφόνου... Βιαστικά, ἄρχισε να ψάχνῃ... Ἄνοιγε τὰ συρτάρια...

Ἐρριχνε μιὰ ματιὰ σὲ ὅλα τὰ χαρτιά...

Ἐξαφνα ἀνασκήρτησε... Θόρυβος βημάτων εἶχε ἀκουστῆ...

Ἡ Ιωάννα γύρισε τὸ κεφάλι της...

Χλωμῆ, γεμάτη ἀγωνία, εἶδε μιὰ γυναῖκα να σταματᾶ ἔξαφνιασμένη... μιὰ γυναῖκα που δεν δυσκολεύτηκε να τὴν ἀναγνωρίσῃ...

Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ καμαριέρῃ, τὸν ὁποῖον κατηγοροῦσαν ἀδίκως για τὸ ἔγκλημα...

Ἐπακολούθησε μιὰ στιγμή τραγικῆς σιωπῆς... Καμμιὰ ἀπὸ τίς δυὸ γυναῖκες δεν μπορούσε να ἔξηγήσῃ

Ο γιατρός κρατήθηκε στο γραφείο του για να μη πέση κάτω...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Κατ' ἐπιθυμίαν τῶν ἀσθενούντων Πιὶς διατηρεῖται ἡ εμορφία

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Υπάρχει ἕνας ἀπλούστατος τρόπος γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὰ σταφύλια φρέσκα πολὺν καιρὸ ὕστερα ἀπ' τὸν τρυγητό. Κόβουμε δηλαδὴ τὸ σταφύλι, ἀφίνοντάς του ὅσο μποροῦμε μεγαλειότερο κοστάνι. Κατόπιν, ἀφοῦ τὸ καθαρίσουμε ἀπ' τὶς σάπιες ρόγες, χώνουμε τὸ κοστάνι μέσα σ' ἕνα μπουκαλάκι μὲ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχουμε ρίξει λίγη σκόνη ἀπὸ κάρβουνα. Βουλώνουμε ἔπειτα καλὰ τὸ πτόμιο τοῦ μπουκαλιοῦ, τὸ σφραγίζουμε μὲ πίσσα ἢ μὲ βουλοκέρι καὶ κρεμάμε, σταφύλι καὶ μπουκαλάκι, σ' ἕνα μέρος εὐάερο. Τὸ σταφύλι τότε ἀπαρροφᾷ, μέσῳ τοῦ κοστάνιου, ἀπ' τὸ περιεχόμενο τοῦ μπουκαλιοῦ ὅλα ἐκεῖνα τὰ συστατικά πού του χρειάζονται γιὰ νὰ διατηρηθῆται νωπὸ, σὰν νὰ θρισκόταν στὸ κλημα. Χρειάζεται ὁμοίως καὶ τὸσο νὰ τὸ καθαρίζουμε ἀπ' τὶς χαλασμένες του ρόγες.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Δ ν ἰ ς Χ ρ υ σ ἄ ν θ ε μ ο ν Λούζετε τὰ μαλλιά σας τὸ νωρίτερο κάθε δεκαπέντε μέρες μὲ σαμπουὰ. «Σαμποζάν Τέτ - Νουάρ», ἀφοῦ προηγουμένως τρίψετε τὶς ρίζες τους μὲ ζεσταμένο λάδι τοῦ φαγητοῦ. Κάνετε τους κάθε μέρα φριζιὸν μὲ τὸ ἐξῆς μίγμα

Alcool camphré	100	gr.
Essence de Terebenthine	25	gr.
Ammoniaque	25	gr.

Α. Β. Μ έ ρ σ ε ν τ έ ς, Ἀλεξάνδρειαν. Θὰ προτιμοῦσα νὰ συμβουλευθεσθε κανένα εἰδικὸν δερματολόγο γιὰ τὸ ζήτημα τῶν μαλλιῶν σας, ἀν πραγματικῶς πέφτουν τόσο ὅσο μοῦ γράφετε. Ἐν τῷ μεταξύ κάνετε τους φριζιὸν μὲ τὴν ἐξῆς συνταγὴ πού θὰ τὰ δυναμώσῃ

Teinture d'ambre	1,50	gr
Huile de ben	150	gr
Essence de citron	0,75	gr

Τὸ κεφάλι σας τὸ τρίβετε μὲ μιὰ μαλακὴ βούρτσα. Ὅσο γιὰ τὸ σαμπουὰν, ἀφοῦ δὲν βρίσκετε ἄλλο, χρησιμοποιήστε αὐτὸ πού βρήκατε. Δὲν φαντάζομαι νὰ σᾶς βλαπῇ. Λούζετε τὰ μαλλιά σας κάθε εἴκοσι μέρες τὸ νωρίτερο, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ ἀλείψετε καλὰ μὲ τὴν λοσιὸν πού σᾶς ἀναφέρω ἢ καὶ μὲ λάδι τοῦ φαγητοῦ ζεστό. Τὸ φάρμακο πού μοῦ ἀναφέρατε δὲν τὸ γνωρίζω. Ἡ πούδρα καὶ ἡ κρεμα σας πολὺ καλές.

Τ α κ τ ι κ ῆ ν Ἀ ν α γ ν ὴ σ τ ρ ι α ν, Ἐνταῦθα. Ἡ ἐπιστήμων πού ἀναλαμβάνει τὴν ριζικὴν ἀποτρίχωσην, τὴν ὁποῖαν ἀνέφερα στὴν «Πονεμένη Ψυχὴν», εἶνε ἡ κ. Ντέλκελ, Λυκαθητοῦ 16, πρὸς τὴν ὁποῖαν μπορεῖτε ν' ἀπευθυνθῆτε μὲ κάθε ἐμπιστοσύνην.

Ἰ ρ ἰ δ α, Ἡράκλειον. Τὰ μαλλιά σας θὰ συνέλθουν μόνον ἀν πάψετε νὰ τὰ ξανθαινέτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Φαίνεται ὅτι μεταχειρισθήκατε πολὺ δυνατὸ ὀξυζενέ καὶ τὰ κάψατε. Γιὰ τὶς φακίδες χρησιμοποιήστε τὸ ἐξῆς φάρμακο.

Sublimé	0,25	gr.
Sulfate de zine	2,00	gr.
Acétate de plomb	2,00	gr.
Eau distillée de roses	250,0	gr.
Alcoolate de lavande	50,0	gr.

Χρησιμοποιεῖτε τὴν λοσιὸν διαλύοντας μὲ κουταλιά τῆς σούπας σὲ τέσσερες κουταλιές βρασμένο νερό.

Γ ε ὠ ρ γ ο ν. Χρησιμοποιήστε τὸ φάρμακο πού συνιστῶ παραπάνω στὴν «Μερσεντέ». Τὸ βάρος σας πρέπει νὰ εἶνε 64 κιλά, ἀλλὰ ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὴν ἡλικία σας καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους παράγοντας.

Λ ο υ ἱ ζ α Μ. Β., Ἐνταῦθα. Δὲν φανιάζομαι τὸ δέρμα σας νὰ χάλασε μόνον ἀπὸ τὶς κρέμες. Ἡ γενικὴ κατάστασις τῆς ὑγείας σας εἶνε καλὴ. Ἰάντως σᾶς συνιστῶ νὰ τρῶτε πολὺ χόρτα καὶ φρούτα, ἰδίως καρόττα καὶ πορτοκάλια, νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ ψωμί μὲ τὸ γάλα καὶ νὰ βάζετε στὸ πρόσωπό σας, ἀφοῦ τὸ πλύνετε καλὰ, τὴν ἐξῆς ἀπολύτως ἀγνή καὶ ἀφέλιμη κρέμα:

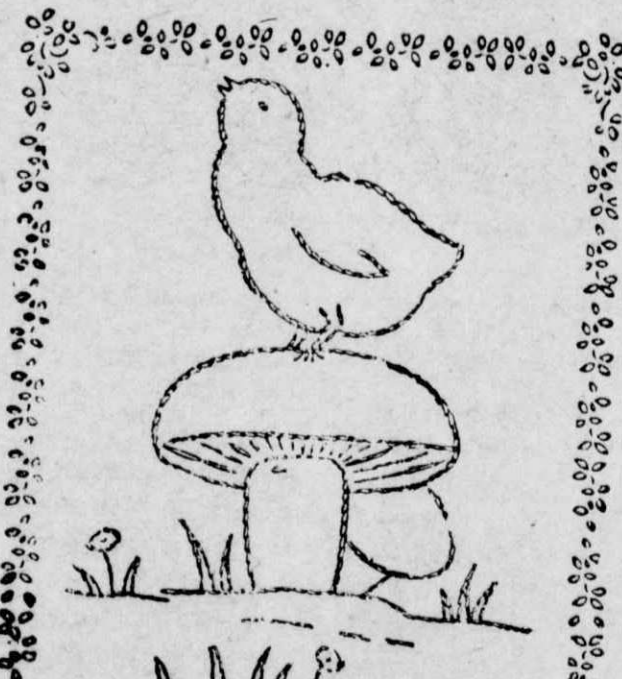
Lanoline anhydre	25	gr.
Axonge benjoinée	25	gr.
Pommade de concombres	50	gr.
Eau de roses	10	gr.

Ἡ λοσιὸν πού χρησιμοποιεῖτε εἶνε πολὺ καλὴ, ἀλλὰ λίγο δυνατὴ γιὰ τὸ δέρμα σας. Ἀραιώστε τὴν μὲ λίγο τριανταφυλλόνη ἢ χρησιμοποιήστε καλύτερα τὴν ἐξῆς, πού εἶνε πολὺ ἀφέλιμη καὶ γιὰ τὶς πανάδες:

Eau de roses	50	gr.
Eau de fleurs d'oranger	50	gr.
Borax	10	gr.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Λαριτωμένο μοτιφάκι γιὰ γαρνίρισμα παιδικῶν ἀσπρουρούχων. Κεντιέται μὲ κλωστή λιγὴ, λευκὴ ἢ χρωματιστὴ καὶ εἶνε κατάλληλο γιὰ νὰ στολίσετε μ' αὐτὸ παιδικές ποδιτσές, μαξιλαράκια, πετσετοῦλες κ.τ.λ.

τὴν παροιμία τῆς ἄλλης ἐκεῖ, σ' αὐτὴ τὴν ὥρα...
Χλωμῆ, ἡ Ἰωάννα ἐξήγησε ἕξαφνα γιὰτὶ ἦταν ἐκεῖ.
— Ἦρθα νὰ σώσω τὸν πατέρα μου, εἶπε.
— Κι' ἐγὼ τὸν σύζυγό μου!
— Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ κατηγορουμένου διηγῆθηκε ὅτι ὁ σύζυγός της ἦταν ἀθῶος, μὰ ὅτι δὲν τὸν πίστευαν... ὅτι ὁ φτωχὸς νέος εἶχε μαντέψει τὸ ἔγκλημα τοῦ συμβολαιογράφου κι' ὅτι τῆς εἶχε πῆ: «Πήγαινε στὸ σπίτι του... Μὲ τὶς φοβέρες ἢ μὲ τὴ βία, προσπάθησε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν συνταγὴ...»

Κι' ἐκεῖνη πῆγε.
— Ἀς ἐνώσουμε τὶς προσπάθειές μας! εἶπε στὴν Ἰωάννα τελειώνοντας. Ἀς ψάξουμε μαζί.
Ἐξαφνα, ἡ Ἰωάννα ἔβγαλε μιὰ θριαμβευτικὴ κραυγὴ. Σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου εἶχε ἀνακαλύψει τὴν περίφημη συνταγὴ. Τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη της κι' εἶπε στὴν γυναῖκα τοῦ καμαριέρη:
— Ἐλα!..

Ἡ δυὸ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ τρέχουν, λαχανιασμένες... Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ δόκτορος... Μπήκαν κ' ἡ δυὸ μέσα στὸ γραφεῖο του... Ὡ! τί λάμπις ἦταν ἐκεῖνη πού ἔλαμπε στὰ μάτια τους!..

Ἡ Ἰωάννα προχώρησε πρὸς τὸν ἔνοχο, ὁ ὁποῖος ξαφνικὸ χλώμιασε φριχτὰ.
— Γονάτισε! τὸν πρόσταξε. Ἐξομολογήσου τὸ ἔγκλημά σου!

— Ναι, γονάτισε! φώναξε κ' ἡ γυναῖκα τοῦ κατηγορουμένου. Ἀλλοίως, μὲ τὰ δόντια μου καὶ μὲ τὰ νύχια μου, θὰ σὲ ξεσχίσω...

Τρομοκρατημένος, ξετρελλαμένος, βλέποντας στὰ χέρια τῆς νέας κόρης τὴν συνταγὴ πού εἶχε παραποιήσῃ, ὁ ἀθλιὸς ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν.

— Συγγνώμην! ψιθύρισε, πέφτοντας γονατιστός. Ὁμολογῶ!

Ἡ ζωὴ του εἶχε συντριβῆ, τὸ ἔγκλημά του εἶχε ἀποκαλυφθῆ. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι του, ἔτοιμος νὰ ὑποστῇ τὴν τιμωρίαν τοῦ φριχτοῦ του ἔγκληματος, ἐνῶ ὁ δόκτωρ, πού δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴν του, ἔσφιγγε τρυφερὰ τὴν κόρη του στὸ στήθος του κι' ἐνῶ ἡ γυναῖκα τοῦ καμαριέρη κύτταζε τὸν γονατισμένο κάτω συμβολαιογράφο, σὰν ἕνα κακὸ ζῶο πού πιάστηκε στὴν παγίδα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἀθῶος καμαριέρης ἀποφυλακίστηκε καὶ μερικὲς βδομάδες κατόπιν, ἀφοῦ ὠμολόγησε πλήρως τὸ ἔγκλημά του, ὁ ἀπαίσιος δηλητηριαστὴς καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια καταναγκαστικά ἔργα.

ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ